

กิจกรรมถ่ายทอดความรู้ผู้เชี่ยวชาญราชการ
Share & Learn: คุยเพลินๆ กับครูผู้มากประสบการณ์ ปี 2557

รองศาสตราจารย์กนกพร หมู่พยัคฆ์ รองศาสตราจารย์อรุณรัศมี บุนนาค
รองศาสตราจารย์จันทนา รณฤทธิวิชัย รองศาสตราจารย์สมจินต์ เพชรพันธุ์ศรี
และผู้ช่วยศาสตราจารย์ทัศนีย์วรรณ พุกษามะธานันท์
วิทยาการ
นางสาวสุฤดี โกศัยเนตร ผู้ลิขิต

คณะกรรมการพัฒนาองค์กรแห่งการเรียนรู้และการจัดการความรู้ ได้จัดกิจกรรมถ่ายทอดความรู้ผู้เชี่ยวชาญราชการ ในหัวข้อ “Share & Learn: คุยเพลินๆ กับครูผู้มากประสบการณ์ ปี 2557” ขึ้น เมื่อวันที่ 27 สิงหาคม 2557 เวลา 13.30-16.00 น. ณ ห้อง 1111 ชั้น 11 คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล บางกอกน้อย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างวัฒนธรรมองค์กร ในการถ่ายทอดความรู้ของผู้เชี่ยวชาญราชการให้มากขึ้นในคณะพยาบาลศาสตร์ สำหรับวันนี้เราได้รับเกียรติจากคณาจารย์ที่ครบวาระผู้เชี่ยวชาญราชการจำนวน 5 ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์กนกพร หมู่พยัคฆ์ รองศาสตราจารย์อรุณรัศมี บุนนาค รองศาสตราจารย์จันทนา รณฤทธิวิชัย รองศาสตราจารย์สมจินต์ เพชรพันธุ์ศรี และผู้ช่วยศาสตราจารย์ทัศนีย์วรรณ พุกษามะธานันท์ มาร่วมแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในประเด็นที่น่าสนใจ โดยมีอาจารย์ ดร.อรุณรัตน์ ศรีจันทร์นิทย์ ให้เกียรติเป็นผู้ดำเนินรายการ รายละเอียดจะเป็นอย่างไรนั้น มาติดตามกันได้เลย

เริ่มด้วยความประทับใจ

อาจารย์ ดร.อรุณรัตน์ ศรีจันทร์นิทย์ อ่านกลอนที่อาจารย์แต่งขึ้น เพื่อเป็นการให้เกียรติต่ออาจารย์ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ความว่า

“รองศาสตราจารย์กนกพร หมู่พยัคฆ์ ยอมเหน็ดเหนื่อยอ่านเข้าคำมีราคา รองศาสตราจารย์อรุณรัศมี งานวิจัยด้านอาหารก้าวเกินใคร	ใครๆ รู้ว่าท่านรักงานวารสาร อยากให้งานออกมาดีมีสุขใจ ทำหน้าที่ด้านพุทธธรรมนำจิตใส อบรมให้นักศึกษาพัฒนาตน
รองศาสตราจารย์จันทนา หัวหน้าภาค ผู้สูงอายุสุขภาพดีไร้โรค	ผู้วางรากฐานให้ได้ศึกษา ภาคก้าวหน้า เพราะท่านช่วยอำนวยความสะดวก
รองศาสตราจารย์สมจินต์ เพชรพันธุ์ศรี ครูและศิษย์ไหว้ได้สวยไร้เทียมทาน	มารยาทดี วจีเด่นเป็นรากฐาน ท่านทำงานอย่างอ่อนหวานและจริงจัง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทัศนีย์วรรณ นั้นสดสวย Benchmark ช่วย คณะฯ แกร่งไปทั้งมอง ประกันคุณภาพ ท่านเชี่ยวชาญไม่เป็นรอง เสริมส่งน้อง ภาคสุติฯ เด่นมีแว่นวาง”	

สำหรับในวันนี้พบว่าพวกเราได้รับเกียรติอย่างสูงจากอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ในการมาแลกเปลี่ยนและเล่าประสบการณ์อันทรงคุณค่าของแต่ละท่านในวันนี้ค่ะ

ผลงานและความภาคภูมิใจ

อาจารย์ ดร.อรุณรัตน์ ศรีจันทร์นิตย์: ในลำดับแรกขอเรียนเชิญรองศาสตราจารย์กนกพร หมูพยัคฆ์ เล่าให้พวกเราฟังถึงประสบการณ์การทำงานด้านวารสาร ว่าอาจารย์ได้เริ่มทำงานด้านวารสารของคณะฯ ได้อย่างไร

รองศาสตราจารย์กนกพร หมูพยัคฆ์: จุดเริ่มต้นจริงๆ เริ่มจากวารสารสมาคมพยาบาลแห่งประเทศไทย (ในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี) เมื่อพูดถึงวารสารก็นึกถึงอาจารย์ผู้มีพระคุณคือ รศ.ดร.จริยาวัตร คมพยัคฆ์ ซึ่งอาจารย์เป็นหัวหน้าภาควิชาในขณะนั้น และทีมงานที่ตีมากอย่างรองศาสตราจารย์พัฒน์ คุ่มทวีพร และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วัลย์ลดา ฉันท์เรืองวิชัย ขณะนั้นประมาณปี 2537 อาจารย์เลือกให้เราเข้ามาช่วยงานด้านวารสาร ในตอนนั้นก็ยังสงสัยว่าทำไมอาจารย์ถึงเลือกเรา อาจเป็นเพราะว่าท่านเห็นผลงานเมื่อครั้งที่เราเขียนบทความเพื่อขอตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ประมาณ 10 กว่าเรื่อง ผวนกว่าที่เราได้รองศาสตราจารย์แล้วด้วย อาจารย์ท่านจึงเห็นว่าเราน่าจะเข้ามาช่วยทำงานตรงนี้อาจารย์จะให้ช่วยเขียนบทความและปกิณกะ ก็ช่วยอาจารย์ทำงานเรื่อยมาจนกระทั่งอาจารย์หมดวาระบรรณาธิการวารสาร และมีรองศาสตราจารย์สมพันธ์ วิทยุธีระนันท์ เข้ามารับหน้าที่บรรณาธิการแทน ในยุคท่านอาจารย์สมพันธ์นี้ถือได้ว่าเราได้ทำงานวารสารแบบเต็มตัว จะมีทีมที่ช่วยกันทำงานและอ่านงาน ได้มีโอกาสอ่านงานของอาจารย์หลายๆ ท่านที่เป็นอาจารย์ผู้ใหญ่ อาจารย์สมพันธ์ก็ถามเราว่ากล้าอ่านมั๊ย ท่านคงเห็นว่าเราเป็นเด็กอาจจะไม่กล้าอ่านหรือให้คำแนะนำหรือส่งกลับไปให้อาจารย์แก้ไข ซึ่งตรงนี้ทำให้เรเกิดความภาคภูมิใจว่าอาจารย์ให้ความไว้วางใจแก่เราในการทำงานและการตัดสินใจ ทำให้เราทำงานด้วยความตั้งใจจริง งานวารสารเป็นงานที่ทำโดยไม่ได้รับเงินเดือน ในเวลาว่างเราก็ทำงานในหน้าที่ปกติ งานสอน งานบริการวิชาการ งานศิลปวัฒนธรรม ส่วนงานวารสารเราจะทำนอกเวลา เช่น อ่านงานบรรณารักษ์ พอหมดวาระของอาจารย์สมพันธ์ ก็จะเป็นอาจารย์จากสถาบันอื่นขึ้นมารับหน้าที่แทน ซึ่งเราติดต่อกับเขาๆ แต่ทีมกองบรรณาธิการของเรายังอยู่ซึ่งรวมถึงคุณยุพิน ยังสวัสดิ์ บรรณารักษ์ห้องสมุด ที่ช่วยเราทำบรรณารักษีวารสาร ช่วงนั้นวารสารจะออกช้าหน่อย เพราะมีปัญหาด้านการติดต่อสื่อสารและเรื่องไปตักค่าง เนื่องจากบรรณาธิการและทีมงานอยู่คนละที่กัน จึงต้องแก้ปัญหาโดยการรับเรื่องไปส่งให้กับผู้ทรงคุณวุฒิให้ท่านช่วยอ่านและรีบส่งกลับไปแก้ไขแล้วส่งเข้าโรงพิมพ์ของสถาบันอาชีวศึกษา

เราทำวารสารสมาคมพยาบาลแห่งประเทศไทยฯ จนถึงประมาณปี 2549 จึงได้มาทำวารสารของคณะฯ ซึ่งในขณะนั้นรองศาสตราจารย์ปราณี ทุไพบระ เป็นบรรณาธิการ อาจารย์ก็ชวนให้เข้ามาช่วยทำงานพออาจารย์ปราณีหมดวาระ เราจึงรับหน้าที่เป็นบรรณาธิการต่อจากอาจารย์ ในปี 2551 ซึ่งเป็นช่วงที่วารสารของคณะฯ ได้เข้าไปในฐานะที่ สกอ. ใช้อุดเพื่อวัดคุณภาพ มีครั้งหนึ่งได้รับจดหมายจาก สกอ. ให้ปรับวารสารของคณะฯ ให้เป็นนานาชาติ เราก็ต้องมาดูเกณฑ์นานาชาติว่ามีอะไรบ้าง เช่น ต้องมีผู้ทรงคุณวุฒิจากต่างประเทศ ต้องมีเนื้อหาเป็นภาษาต่างประเทศด้วย ในปีแรกเราได้ทุน 1 แสนบาทในการทำวารสารนานาชาติ เราจึงปรับรูปแบบวารสารนานาชาติเล่มแรกของคณะฯ ให้มีผู้จัดการวารสาร มีกองบรรณาธิการ มีประธานและกรรมการที่เป็นตัวแทนจากภาควิชาต่างๆ และมีบรรณาธิการวารสาร โดยตัวเองรับตำแหน่งเป็นบรรณาธิการร่วมกับรองคณบดีฝ่ายวิจัยที่ได้รับการแต่งตั้งจากท่านคณบดี กว่าจะได้วารสาร 1 เล่ม ทีมงานจะมีการประชุมปรึกษาหารือกันหลายครั้ง ซึ่งอันนี้ต้องยกความดีให้กับทีมงานทุกคนที่ร่วมแรงร่วมใจกันทำงาน โดยเฉพาะรองศาสตราจารย์ ดร.รัชณี ศรีจันทร์นิตย์ เป็นอีกท่านหนึ่งที่อยู่ในทีมที่ช่วยดูแลและช่วยให้คำแนะนำในเรื่องต่างๆ คุณขวัญใจ นิยมพิทักษ์ ก็เป็นกำลังสำคัญในการให้คำปรึกษาและช่วยออกแบบปกวารสาร คุณรัฐดิษฐ์ พึ่งเงิน ก็เป็นอีกท่านหนึ่งที่เป็นกำลังสำคัญในการช่วยประสานงานในด้านต่างๆ ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ดังนั้นเวลาเราทำงานทุกอย่างเราต้องทำงานเป็นทีม ทุกคนมีความสำคัญเท่ากันหมด ในปี 2 เราได้ทุนในการทำวารสาร 2 แสนบาท ต่อมาในปี 2554 เราได้รับรางวัลระดับชาติที่ศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (TCI) จัดขึ้น คือรางวัลจากสมาคมจิตเวชแห่งประเทศไทย และรางวัลจากวารสารคณะพยาบาลศาสตร์

ในช่วงปี 2551-2552 มีคนสนใจส่งเรื่องมาลงในวารสารมากขึ้น เราจึงต้องทำ Supplement งานก็มากขึ้น กลับบ้านดึกขึ้น บางครั้งกว่าจะถึงบ้านก็เที่ยงคืนหรือตีหนึ่ง เราใช้เวลานอกเวลาราชการและเวลาตอนเดินทางกลับบ้าน บนรถเมล์หรือบนรถไฟในการอ่านงานวารสาร แต่ก็ดีใจและยินดีกับผลงานที่ได้ทำเวลาเห็นงานวารสารตีพิมพ์ออกมา ดีใจกับเจ้าของผลงานที่ได้ตีพิมพ์ด้วย เหมือนเวลาที่เรานำไปโพสต์ตัวเองใน Google แล้วเห็นผลงานของเราขึ้นมาเราก็ภูมิใจที่เห็นผลงานของตัวเอง ยิ่งถ้ามีผลงานหลายๆ ผลงานขึ้นเต็มไปหมดก็ยิ่งภาคภูมิใจ ฉะนั้น เวลาที่ท่านจะต้องแก้บทความที่จะลงในวารสารก็อย่าท้อ เพราะผู้ทรงคุณวุฒิ นั้นเปรียบเสมือนตัวแทนของผู้อ่านบทความ ขอให้ทราบว่าท่านเหล่านั้นเข้าใจและไม่ได้เก่ง แต่คนที่เก่งก็คือท่านที่เป็นเจ้าของผลงานนั่นเอง เพราะท่านเป็น Specialist ในเรื่องนั้นๆ การที่ผ่านผู้ทรงคุณวุฒิ ก็คือการได้ผ่านผู้ที่ช่วยกลั่นกรองให้ถูกต้องตามหลักวิชาการ กองบรรณาธิการถือเป็นตัวแทนของคนทั้งประเทศที่อ่านวารสาร ดังนั้นขอให้พวกเราอย่าท้อ ขอให้มีความตั้งใจค่อยๆ ทำ ค่อยๆ แก้ไข เรามีทีมงานที่เข้มแข็งที่คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกันอยู่แล้ว งานที่ทำสำเร็จทุกๆ ฉบับ นั่นคือรางวัลของกองบรรณาธิการทุกๆ คน

อาจารย์ ดร.อรุณรัตน์ ศรีจันทร์นิธย์: เท่าที่ฟังอาจารย์อาจารย์จากจุดเริ่มต้นคือได้รับโอกาสจากนั้นก็ตั้งใจทำ แม้ว่างานวารสารจะเป็นงานเสริมที่ต้องทำนอกเหนือจากงานประจำก็ตาม ดังนั้น เราผู้ซึ่งเป็นผู้เขียนบทความส่งไปตีพิมพ์จึงไม่ควรท้อ เพราะอาจารย์ที่ท่านทำงานตรงนี้ ท่านต้องทำงานเหนือยกกว่าเรา พร้อมทั้งทีมกองบรรณาธิการที่เข้มแข็งของอาจารย์ก็พร้อมที่จะช่วยกันทำงานให้สำเร็จลุล่วงอีกด้วย พวกเราทุกคนต้องขอขอบคุณกองบรรณาธิการทุกคนที่ทำให้วารสารของคณะพยาบาลศาสตร์มีคุณภาพและเป็นที่ยอมรับของทุกสถาบันด้วย

ในลำดับต่อไปขอเรียนเชิญรองศาสตราจารย์อรุณรัศมี บุณนาค เล่าประสบการณ์ในด้านของบทบาทความเป็นครู การทำงานวิจัยกับงานส่งเสริมคุณธรรมในวิชาพัฒนาตนตามหลักศาสนา เพื่อเป็นกำลังใจให้กับพวกเราด้วย

รองศาสตราจารย์อรุณรัศมี บุณนาค: งานวิจัยทำได้จากความอยาก ตอนสมัยเป็นเด็กเวลาเห็นคนขึ้นไปนำเสนอผลงานวิจัยบนเวทีก็คิดว่าทำอย่างไรเราถึงจะไปนั่งอยู่ตรงนั้นได้ แล้วเวลาเห็นคนอื่นนำเสนอผลงานแล้วก็คิดว่า เอ๊ะ! งานในลักษณะนี้เราก็น่าจะทำได้ จากนั้นจึงตั้งเป้าหมายให้กับตัวเองว่าเวลาจะไปประชุมวิชาการ เราจะต้องมีผลงานของตัวเองสักเรื่องที่จะขึ้นไปนำเสนอบนเวที ตรงนี้จึงเป็นจุดเริ่มต้นที่เริ่มจากความอยากที่จะทำผลงานที่เราสามารถทำได้แล้วนำไปแสดงให้คนอื่นเห็นผลงานของเรา ประกอบกับเมื่อเราอยากทำแล้วเรามีโอกาสเพราะก่อนจะจบการศึกษา ตอนนั้นอยู่ที่ Ward ก็เห็นช่องทางว่ามีงานหลายอย่างที่สามารถนำมาทำวิจัยได้ พอมีโอกาสที่รุ่นพี่และคุณหมอให้ทำเราก็ทำไป เมื่อความอยากมาประกอบกับความชอบที่จะเรียนรู้ พอเรียนรู้ควบคู่ไปกับการพยายามในการทำ พอเกิดผลสำเร็จได้รับคำชมเชยจากคุณหมอ จากรุ่นพี่ แล้วยังได้ไปนำเสนอผลงานในการประชุมวิชาการตามที่ตั้งใจไว้อีก เมื่อประสบความสำเร็จเราจึงทำมาเรื่อยๆ พอทำมาได้ซักระยะหนึ่ง ก็ได้มีโอกาสทำงานวิจัยมากขึ้น เมื่อเล่ามาถึงตรงนี้ต้องขอยกความดีทั้งหมดให้กับคุณแม่ เพราะตั้งแต่เล็กจนโตจะเห็นคุณแม่เป็นคนที่ยืนยันมาก ท่านจะทำนั่นทำนี่ไม่ได้หยุด คุณแม่มักจะบอกเราเสมอว่า ลูกทำไม่ทำโน่น นี่ นั่น เมื่อตอนเด็กๆ เราก็ต้องทำตามที่คุณแม่บอก จึงทำให้ได้นิสัยความยืนยันชอบทำโน่น นี่ นั่น มาจากคุณแม่ ตรงนี้จึงเป็นเหมือนแรงผลักดันในการทำงานต่างๆ ที่เวลาเราทำงานแล้วก็มีคนเห็นผลงานของเรา มีคนชื่นชมผลงานของเรา แต่ถึงแม้ผลงานชิ้นไหนจะไม่ได้รับคำชม แต่เรารู้ว่าเราได้ประสบการณ์ที่ดีจากการทำงานชิ้นนั้นๆ ตอนแรกๆ ที่ทำผลงานชื่อเราอาจจะเบอร์ 2 เบอร์ 3 ในตอนนั้นเราอาจจะคิดว่าทำไมชื่อเราไม่เป็นเบอร์ 1 ทำไมเราไม่ขอทุนเอง ทำไมเราไม่เขียนโครงการเอง อย่างที่บอกเราต้องมีความพยายามและความมุ่งมั่น อยู่ที่ความอยาก อยู่ที่โอกาส อยู่ที่สภาพแวดล้อมในขณะนั้น เรามีคุณครูมีอาจารย์และคุณแม่ที่เป็นแบบอย่างที่ดี และเข้ามาในสิ่งแวดล้อมที่ดีมากๆ ของคณะฯที่

มีแต่คนเก่งๆ ทั้งนั้น และคิดว่าทำอะไรเราจะเก่งเหมือนอาจารย์ท่านนั้น จึงเกิดเป็นพลังขับเคลื่อนภายใน ให้มีพลังในการทำงาน เพื่อให้ทุกคนยอมรับเราและผลงานของเราให้ได้ และเมื่อคิดจะทำอะไรต้องถามตัวเอง ด้วยว่าเรื่องเหล่านั้นเราจะทำได้หรือไม่ มีหลายครั้งที่น้องๆ มักถามเราว่า ทำไมพออรุณถึงอึดจังเลย เราฟังแล้ว กังงว่าทำไมน้องๆ ถึงถามอย่างนี้ อาจจะเป็นเพราะตอนเรียนปริญญาโท น้องๆ เห็นว่าเราเรียนไปด้วยแล้ว ต้องทำงานไปด้วย แต่เราก็มานตรงนั้นมาได้ และการที่เราจะมีพลังขับเคลื่อนของตัวเองแล้วเราจะไม่สนใจ คนรอบข้างหรือทีมงานก็ไม่ได้นะคะ เพราะทีมงานถือเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เราประสบความสำเร็จ เช่นเดียวกับที่รองศาสตราจารย์กนกพร หมุ่มพัยค์ กล่าวไว้ว่า ทีมงานนอกจากเป็นผู้ร่วมงานแล้วยังเป็นผู้ที่ให้ กำลังใจและช่วยพาเราไปสู่เป้าหมาย รวมถึงพี่ๆ และอาจารย์ด้วย อย่างสมัยก่อนเราเคยอยู่กับรอง ศาสตราจารย์พรศรี ศรีอิษฎาพร อาจารย์ก็จะคอยให้คำแนะนำ เพราะอาจารย์เป็นทั้งพี่และเป็นทั้งอาจารย์ ของเราด้วย แล้วถ้าถามว่าทำไมเราถึงไม่ยอมสบาย ทำไมไม่ยอมออกไปเที่ยว ทำไมไม่ยอมไปซื้อป๊อปปี้ โดย ส่วนตัวแล้วเราไม่ชอบแบบนั้น แต่เราชอบที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆ ด้วยตัวเอง แล้วนำผลงานไปเผยแพร่ในการ ประชุมวิชาการต่างๆ จึงอยากฝากไว้ว่าจุดเริ่มต้นในการทำวิจัยหรือทำงานต่างๆ ให้ประสบความสำเร็จต้องเริ่ม จากความอยากทำ เมื่อมีโอกาส แล้วเวลาที่เหมาะสมมาถึง ถ้าเราไม่รีบคว้าไว้ สิ่งดีๆ เหล่านั้นจะสูญเปล่า สิ่ง ที่สำคัญอีกส่วนหนึ่งคือทีมงาน รวมถึงเพื่อนร่วมงาน และสิ่งแวดล้อมต่างๆ ทุกอย่างล้วนเป็นปัจจัยที่จะทำให้ งานสำเร็จลุล่วงไปได้ สำหรับการสอนนักศึกษาเป็นสิ่งที่ทำให้เราเกิดความภาคภูมิใจ เวลานั้นศึกษาที่สำเร็จ การศึกษาไปแล้วกลับมาทักทายเรา เรารู้สึกปลื้มใจที่เขาจำเราได้

ในส่วนของการเรียนรู้เรื่องการพัฒนาตนตามหลักศาสนา เราได้รับคำแนะนำจากรอง ศาสตราจารย์บัญญัติ สุขเจริญ ให้ไปศึกษาเราก้สงสัยว่าอาจารย์เห็นว่าเรายังไม่พัฒนาหรืออย่างไรถึงให้เรา ไปเรียนรู้เพิ่มเติม หรือเป็นเพราะเรายังไม่เข้าใจความหมายของคำว่าพัฒนาตนว่ามันคืออะไร ทำไมเราต้องจึง พัฒนา นี้เราก้พัฒนามาจนอายุ 50 ปีแล้ว ตอนแรกก็ยังไม่เข้าใจว่าคืออะไร แต่วัฒนธรรมในการทำงานใน สมัยก่อนก็คือทำตามพี่ๆ ช่วยพี่ๆ ทำงานทุกอย่าง ไม่มีหลักเกณฑ์อะไรกำหนดพี่ทำอะไรเราก้เข้าไปช่วย จาก ตรงนั้นจึงเปรียบเสมือนเป็นการให้รางวัลกับเรามาจนถึงปัจจุบันนี้ จากการที่พี่ทำอะไรแล้วเราเข้าไปช่วยทำ ทุกอย่าง ทำให้เราได้รับความรู้และประสบการณ์จากอาจารย์ที่เก่งมากๆ และเกิดการเรียนรู้จากการทำงาน หลายๆ อย่าง ซึ่งถือเป็นประสบการณ์ที่ดีสำหรับเราเป็นอย่างมาก วันหนึ่งต้องไปเป็นหัวหน้าวิชาสอนศาสนา รู้สึกว่าภาษาบาลีนั้นยากมากสำหรับเรา ต้องพยายามไปอ่านมากๆ จนไปพบประโยคประโยคหนึ่งเขียนไว้ว่า “มนุษย์จะประเสริฐได้ต้องมีการพัฒนาตน ถ้าไม่พัฒนาไม่เรียกว่าเป็นสัตว์ประเสริฐ” พออ่านจบก็คิดเลยว่า ไม่ได้แล้ว ประโยคนี้ทำให้เรามีแรงผลักดันที่ต้องพัฒนาตนขึ้นมาทันที ต้องพยายามศึกษาให้เข้าใจวิชานี้ให้ได้ ถึงจะเป็นสัตว์ประเสริฐเหมือนที่ท่านเขียนไว้ ตรงนั้นคือจุดเริ่มต้นว่าทำไมเราถึงมาทำตรงนี้ เพราะในช่วงแรก ที่เราไม่เข้าใจเราจะปฏิเสธและหนีตลอด เพราะรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ยากสำหรับเรา แต่พอเราได้เข้าไปสัมผัสส จริงๆ แล้ว เราได้กับตัวเอง ได้เห็นด้วยตัวเอง โดยที่ไม่สามารถถ่ายทอดให้ท่านฟังเป็นคำพูดได้ ถ้าท่านอยากรู้ ว่า ได้กับตัวเองเห็นด้วยตัวเองเป็นอย่างไร ท่านต้องไปปฏิบัติเองอย่าเชื่อคำบอกเล่า วิชาพัฒนาตนจะสามารถ สร้างนักศึกษาให้เกิดความเมตตาต่อคนไข้ ภูมิใจที่เขาได้ช่วยเหลือคนไข้ ให้คนไข้ได้สบาย ให้คนไข้ได้หาย จากโรค แล้วเขามีความสุขที่ได้ทำไม่รู้สึกอึดอัดว่าเป็นหน้าที่ที่ต้องทำแล้วเป็นทุกข์ ทำให้นักศึกษามีจิตเมตตา อยู่ในตัว ให้เขารู้สึกว่าการให้ก็คือความสุขของตัวเองเขาด้วยเช่นเดียวกัน พอทำวิชานี้ขึ้นมาแล้ว อาจารย์ ดร. พวงเพชร เกษรสมุทร และผู้ช่วยศาสตราจารย์วาสนา จิตติมา ก็ทำวิจัยพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีความสุข แต่ พอคณะฯ ให้เปลี่ยนมาสอนนักศึกษาปี 2 ก็ต้องเปลี่ยนกระบวนการเรียนการสอน พอตีได้รับทุนวิจัยสุขภาวะ ทางปัญญา ก็ทำมาเสริมกันพอดี ผลการวิจัยก็พบว่านักศึกษามีความสุขในการเรียนวิชานี้ ดังนั้น สิ่งที่เราได้ พุ่มเทร่างกายแรงใจไปกับวิชานี้ ผลลัพธ์ที่ได้คือนักศึกษาของเรามีความสุขเพิ่มขึ้นกว่าเดิม สามารถลดความ

โกรธลงได้ เช่นเวลาทะเลาะกับเพื่อนก็สามารถลดความโกรธลงได้ นั่นก็หมายความว่าทำให้เขาสามารถนำวิชานี้มาใช้ในชีวิตประจำวันทำให้อยู่ในสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีความสุขด้วย

อาจารย์ ดร.อรุณรัตน์ ศรีจันทร์นิธย์: พวกเราคงได้รับพลังจากพี่อรุณกันไปแล้ว เวลาอยู่ใกล้พี่อรุณจะรู้สึกเหมือนกับมีพลังที่ไม่รู้จักหมดสิ้น เพราะพี่เป็นคนที่ยิ้มและรู้จักจัดสรรเวลาในการทำงานเป็นอย่างดี ทั้งการสอนและการขึ้น Ward ด้วยนะคะ รวมถึงประสบการณ์ในการสอนวิชาพัฒนาตนซึ่งวันนี้ นับเป็นโอกาสดีมาก ๆ ที่เราได้มาฟังพี่อรุณเล่าในวันนี้สำหรับอาจารย์ท่านต่อไปหากเรานึกถึงท่านเราก็จะนึกถึงความอ่อนหวาน นึกถึงการไหว้ที่ถูกต้อง อ่อนน้อมและสวยงาม จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากรองศาสตราจารย์สมจินต์ เพชรพันธุ์ศรี ในโอกาสนี้ขอเรียนเชิญท่านเล่าให้พวกเราฟังเกี่ยวกับประสบการณ์ที่อาจารย์สอนนักศึกษาและนำนักศึกษาไปประกวดเกี่ยวกับมารยาทไทยให้พวกเราฟัง และฝากอาจารย์ช่วยให้คำแนะนำในการดูแลเรื่องมารยาทไทยให้กับนักศึกษาในยุคใหม่นี้ให้กับพวกเราด้วย

รองศาสตราจารย์สมจินต์ เพชรพันธุ์ศรี: ถือเป็นความภาคภูมิใจอันหนึ่งที่มีส่วนในการผลักดันกิจกรรมมารยาทไทย ขอท้าวความก่อนว่าเราจะฝากอะไรกับเด็กรุ่นใหม่ได้อย่างไร เวลาเราไปไหนกับนักศึกษาพยาบาล แม้ที่ศึกษาไม่รู้ว่าจะงานนั้นเป็นงานอะไร ไปออกค่ายหรือไปทำอะไร แต่เขาจะแต่งตัวเรียบร้อยไว้ก่อน จนบางครั้งเรายังอดสงสัยไม่ได้ว่าทำไมนักศึกษาต้องเรียบร้อยขนาดนั้น แต่เขาบอกว่าต้องเรียบร้อยเพราะไปกับอาจารย์ นั่นก็เป็นเสมือนเครื่องหมายว่าไปกับอาจารย์สมจินต์ มารยาทไทย เด็กๆ มักจะเรียบร้อย แล้วเด็กๆ ก็จะไหว้ถูกต้องและไหว้สวยด้วย แล้วก็คอยถามเราว่า อาจารย์คะหนูไหว้ถูกหรือไม่คะ ฉะนั้นตัวอาจารย์คือตัวกำหนด พอเห็นหน้าก็เป็นเครื่องหมายหรือเป็นสัญลักษณ์เลย คราวนี้งานต่างๆ ที่ทำมานอกจากงานทางด้านวิชาการที่ทำตามที่หัวหน้าภาควิชามอบหมายแล้ว ก็จะมีงานด้านอื่นๆ ที่เราก็มพยายามทำให้สำเร็จตามเวลาที่กำหนดด้วย เราโชคดีที่มีรุ่นพี่อย่างรองศาสตราจารย์ ดร.วิไลวรรณ ทองเจริญ ที่เป็นแบบอย่างในด้านงานวิชาการ ส่วนงานวิจัยเราก็ทำและมีผลงานตีพิมพ์เกือบทุกปี ซึ่งขณะนี้ยังมีผลงานวิจัยที่อยู่ระหว่างรอตีพิมพ์อีก 2 เรื่อง ส่วนงานบริการวิชาการที่ช่วยรองศาสตราจารย์จันทนา รณฤทธิชัย หัวหน้าภาควิชาการพยาบาลรากฐาน คือ บริการผู้สูงอายุและจิตอาสาเพื่อนดูแลเพื่อน เราก็มีความภาคภูมิใจในงานนี้ ถ้าถามถึงความผูกพันเวลาอยู่กับนักศึกษา เวลาเราจะรับเด็กเข้าเรียนเราเห็นศักยภาพของเด็กแล้วต้องบอกว่าเด็กของเราเก่งและน่ารักด้วย ถ้าได้ใกล้ชิดกับเขาจะรู้เลยว่าเขาเก่ง ยิ่งถ้าเขาได้ครูดีคอยชี้แนะเขาจะไปได้ดีมาก จุดเริ่มต้นเรามีแม่แบบคือ รองศาสตราจารย์ลาวัณย์ ผลสมภพ เราโชคดีที่คณะเรามีแม่แบบที่เก่งมากๆ อาจารย์เป็นคนละเอียดมาก สิ่งที่เกิดขึ้นคือเด็กจะจดจำและเราก็ทำได้ด้วย ในสมัยที่เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหอพัก เราจะกลับไปถึงหอพักประมาณหกโมงเย็นก็มักเห็นอาจารย์สอนมารยาทไทยให้กับนักศึกษาอยู่เป็นประจำ ในสมัยนั้นก็เริ่มมีการประกวดบ้างแล้วแต่อาจยังไม่ได้รับรางวัลที่หนึ่ง ในตอนนั้นก็คิดว่าอาจารย์ทำเช่นนี้ทุกๆ วันอาจารย์คงเหนื่อยมาก หากมีอะไรที่เราพอจะช่วยแบ่งเบาอาจารย์ได้ก็อยากที่จะช่วยอาจารย์ ตอนนั้นก็เริ่มที่จะได้รางวัลขึ้นมาบ้างแล้วเราก็ทำต่อเนื่องมาเรื่อยๆ คณะของเราโชคดีที่เรามีเด็กให้เลือกประมาณ 500 กว่าคน ส่วนใหญ่จะเลือกนักศึกษาปี 2 ถึงปี 4 เราให้เขาศึกษาเรื่องมารยาทไทยจากซีดีและเอกสารต่างๆ สิ่งที่ทำให้คณะเราได้รางวัลคือ เด็กของเราเก่งและมีศักยภาพ รุ่นพี่ที่ชนะการประกวดมาเก่งมากๆ เขาจะช่วยดูแลน้องๆ ถ้าอาจารย์ลาวัณย์ หรืออาจารย์สมจินต์ไม่ว่างเขาก็จะสอนกันเอง แล้วอาจารย์จะมาช่วยดูตรวจให้อีกครั้งหนึ่ง พื้นฐานต่างๆ อาจารย์มีให้หมด ทั้งพื้นฐานการไหว้ การถอนสายบัว ทุกๆ วัน เรากลับจากที่ทำงานจะไปฝึกเด็กที่หอพักบางขุนนนท์วันละ 2 ชั่วโมง ทำเช่นนี้เป็นประจำ ฉะนั้น เด็กๆ ที่เข้าประกวดทั้ง 4 คน จะมีพื้นฐานที่เท่าเทียมกันทุกคน ทุกคนทำทุกอย่างได้ดีสวยงามและนุ่มนวลเหมือนกันหมด เคล็ดลับอีกอย่างหนึ่งของอาจารย์สมจินต์เวลาคัดเลือกเด็กที่ไปประกวดคือ เราจะเลือกเด็กที่ตัวเท่าๆ กัน และความสวยต้องมาก่อน ส่วนความเรียบร้อยนั้นมีอยู่ในตัวตนของนักศึกษาพยาบาลทุกคนอยู่แล้ว เมื่อเลือกได้ตามนี้รางวัลที่ 1 ไม่พลาดแน่นอน ที่สำคัญเรามีความ

สวยและเรียบร้อยเป็นธรรมชาติด้วย ในส่วนของความยั่งยืนในการรักษาความเป็นที่หนึ่งนั้น คือรุ่นที่จะสอนรุ่นน้องต่อไป แล้วมีอาจารย์ลาวัลย์ช่วยดูแลเรื่องความละเอียด และอาจารย์สมจินต์ ช่วยเป็นพี่เลี้ยง เด็กๆ เขาก็จะทำได้ และน่าจะทำได้ทุกปีด้วย

อาจารย์ ดร.อรุณรัตน์ ศรีจันทร์นิธิต์: ขอขอบพระคุณอาจารย์สมจินต์เป็นอย่างสูงที่มาเล่าประสบการณ์ในการสอนมารยาทไทยให้กับนักศึกษาและการพานักศึกษาไปประกวดและเราก็ได้รับรางวัลมาโดยตลอด และยังมีอีกหลายๆ เรื่องที่คณะของเรายังได้รับรางวัลด้วย ในลำดับต่อไปผู้ช่วยศาสตราจารย์ทัศนีย์วรรณ พุกษาเมธานันท์ จะมาคุยให้พวกเราฟังว่าความจริงแล้วพวกเรานั้นเก่งกันจริงๆ หรือเปล่า คนที่ว่าเราเก่งเนี่ย เราเก่งจริงมั๊ย ขอเรียนเชิญอาจารย์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทัศนีย์วรรณ พุกษาเมธานันท์: พอได้มานั่งตรงนี้แล้วก็รู้สึกตื่นเต้น เพราะตอนแรกที่ได้รับการติดต่อก็ขอปฏิเสธเพราะไม่รู้ว่าจะพูดเรื่องอะไร ไม่รู้ว่าจะนำเรื่องอะไรมาเล่า แต่ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรวรรณ วาณิชเจริญชัย ประธานคณะกรรมการพัฒนาองค์กรแห่งการเรียนรู้และการจัดการความรู้ ท่านบอกว่าอาจารย์เล่าเรื่องอะไรก็ได้จากประสบการณ์ทำงานของอาจารย์ วันนี้ก็เลยนำประสบการณ์จากการทำงานด้านการประกันคุณภาพมาเล่าให้ทุกท่านฟัง การประกันคุณภาพก็จะเป็นเหมือนการเก็บข้อมูลทั้งหลาย แล้วมีเกณฑ์ในการประเมินแล้วบอกว่าเราดีกว่าหรือเก่งกว่าที่อื่น แต่การที่จะบอกว่าเราเก่งมากนั้นเก่งอย่างไร จริงๆ แล้วคำว่าเก่งหรือเก่งมากนั้นก็มีเกณฑ์ที่ตัดสิน ซึ่งเกณฑ์ในทางประกันคุณภาพก็มีอยู่หลายเกณฑ์ด้วยกัน ทั้งจากภายในองค์กร และจากองค์กรภายนอก เรามีเกณฑ์ของเราเองที่บอกว่าหากได้ 80% ถือว่าเก่ง หรือคนที่เราจะคัดเลือกมาเป็นอาจารย์ต้องจบเกียรตินิยมเราถึงจะรับเข้ามาเป็นอาจารย์ หรือเราต้องหาคู่แข่งว่ามีใครที่เก่งกว่าเราในด้านใดหรือไม่ จริงๆ แล้วงานประกันคุณภาพเกี่ยวข้องกับเกณฑ์ต่างๆ เหล่านี้ คราวนี้จากบุคคลภายนอกต่างๆ อย่างเช่นที่อาจารย์สมจินต์เล่าว่าอาจารย์พานักศึกษาไปประกวดมารยาทไทยนั้น เมื่อสมัยอาจารย์ลาวัลย์ทำ ท่านก็ทำด้วยใจไม่ได้คิดว่าจะต้องคว้ารางวัลอะไร แต่พอมาระยะหลังเมื่อมีเกณฑ์ สมศ. และสกอ. จะมีเกณฑ์ข้อหนึ่งกำหนดมาว่ารางวัลที่นักศึกษาได้รับ หรือรางวัลต่างๆ ที่คณะได้รับจากนักศึกษาหรือจากอาจารย์ เกณฑ์เหล่านี้เป็นตัวที่บอกเราว่าเราเก่ง เหมือนอย่างที่มีมหาวิทยาลัยบอกว่าเราเก่งทางด้านวิจัย ฉะนั้นก็ต้องบอกว่าเรามีงานวิจัยก็เรื่อง และอีกอย่างหนึ่งคือถ้าเป็นงานด้านประกันคุณภาพจะมีอีกเกณฑ์ที่จะบอกว่าเราเก่งคือเกณฑ์ภายในและภายนอก เช่น เกณฑ์ภายในที่เราตรวจกันทุกๆ ปี การประกันคุณภาพภายในภาควิชา ส่วนระดับมหาวิทยาลัย คณะของเราก็เคยได้รับรางวัลในการเขียน มีหลายคณะอยากมาดูงานที่คณะของเรามาก คณะเรามากได้รับคำชมว่าเราเก่งหลายอย่างด้วย ที่กล่าวมานี้คือเกณฑ์การตรวจประเมินต่างๆ ทั้งเกณฑ์การตรวจประเมินภาควิชา เกณฑ์ สกอ. เกณฑ์ สมศ. เกณฑ์ EdPEX ของมหาวิทยาลัย และสภากาการพยาบาล ซึ่งจะมีเกณฑ์ที่เข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งขณะนี้ทุกสถาบันจะทราบว่าเวลาสภากาการพยาบาลมาตรวจ ไม่ใช่แค่มาแล้วตรวจรับรองให้กับสถาบัน 2-5 ปี แต่จะมีการรับรองด้วยว่าบัณฑิตเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้น ทุกสถาบันเขาจะพยายามแทรกตัวเองให้เข้าไปอยู่ในสภากาการพยาบาล เพื่อให้ทราบว่าเกณฑ์เป็นอย่างไรเพื่อจะได้พัฒนาตนเองให้ดีขึ้นอยู่ตลอดเวลาด้วย แต่ละเกณฑ์ก็จะมีจุดเน้นที่แตกต่างกันออกไป เช่น เกณฑ์ของ สมศ. และ สกอ. จะร่วมมือกัน ถ้าเป็นเรื่อง Process ต่างๆ ให้สกอ. ดำเนินการ ถ้าเป็นด้าน Output และ Outcome สมศ. รับไปดำเนินการ คราวนี้ถ้าพูดถึงเกณฑ์ที่เราตรวจประเมินกันภายใน เช่น EdPEX ในปีที่ผ่านมา เป็นเกณฑ์ที่จะทำให้องค์กรของเราพุ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว การทำงานจะพร้อมเพียงกันไป เปรียบเสมือนการพายเรือแคนูที่ต้องไปในทิศทางเดียวกัน ฝีพายก็ต้องพายพร้อมกัน ถ้ามีกระแสช่วยส่งด้วยก็จะยิ่งดีไปใหญ่ เพราะฉะนั้น มหาวิทยาลัยจึงพยายามที่จะนำเกณฑ์นี้มาใช้กับระบบการศึกษา ถ้าเราลองมองจากที่มหาวิทยาลัยมาตรวจประเมินคณะของเรา จากคะแนนเต็ม 1,000 คะแนน ซึ่งเป็นคะแนนที่สูงมาก แต่มหาวิทยาลัยตั้งเป้าไว้ว่าทุกคณะในมหาวิทยาลัยมติดลหากได้คะแนนที่ 250 คะแนนก็น่าจะเพียงพอ ซึ่ง

250 คะแนนก็ยังถือว่ายากหากจะว่าไปแล้ว เพราะเกณฑ์ต่างๆ ค่อนข้างมาก และการเขียนรายงานที่เยอะ แต่ต้องพยายามกลั่นกรองให้สั้นแต่ต้องมีข้อมูลที่ครบถ้วนก็เป็นการยากอีกเช่นเดียวกัน ในส่วนของการเทียบเคียงสถาบันอื่นก็อยากมาเทียบเคียงกับเรา ในขณะที่เดียวกันคณะของเราเองก็อยากไปเทียบเคียงกับสถาบันอื่นเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อประเทศของเรากำลังจะเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน การเทียบเคียงจะมีอยู่ตลอด พอพูดถึงการเทียบเคียง (Benchmarking) แล้ว ไม่ใช่การแข่งขันธรรมดา แต่เป็นการแข่งกันทำดี คือ เห็นคนอื่นเขาทำได้อย่างไรเราก็อยากจะทำดีให้เหมือนเขาหรือทำให้ดีกว่าเขา เรามีวิธีการอย่างไร ฉะนั้นคนที่จะ Benchmarking จะต้องไม่ยึดติด ต้องอ่อนน้อมถ่อมตน ไม่หยิ่งผยอง ต้องรู้จักจุดด้อยของเราเองว่าเรามีจุดด้อยอะไร เราจะทำให้ดีขึ้นได้อย่างไร เช่น เวลาที่มีคนเข้าไป Search ชื่อผลงานวิจัยหรือบทความของเราใน Google หรือในฐานข้อมูลต่างๆ ฐานข้อมูลเหล่านี้ก็จะเก็บข้อมูลไว้แล้วนำไป Ranking มหาวิทยาลัยมี Ranking อยู่ในอันดับต้นๆ ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นต้น แต่อันดับก็มีการสับเปลี่ยนกันไปมาอยู่เรื่อยๆ เพราะฉะนั้น การที่จะบอกว่าเราเก่งหรือไม่ คงไม่ใช่เราเป็นผู้บอกเอง แต่จะต้องเป็นการบ่งบอกจากการที่คณะของเราได้รับรางวัลต่างๆ เช่น จากการที่อาจารย์สมจินต์พานักศึกษาไปประกวดมารยาทไทยแล้วได้รับรางวัลกลับมา หรือบางอย่างเราไปแข่งขันแต่ได้รับรางวัลชมเชยเพราะยังมีสถาบันอื่นที่เขาเก่งกว่าเรา อันนี้ก็ไม่ใช่ไร เพราะทุกอย่างมีเกณฑ์ในการตัดสิน

อาจารย์ ดร.อรุณรัตน์ ศรีจันทร์นิธย์: บรรดาตัวเลขของงานประกันคุณภาพก็คือเป้าหมายของการพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง ในลำดับต่อไปขอเรียนเชิญรองศาสตราจารย์จันทนา รณฤทธิชัย เล่าประสบการณ์ในการทำงานด้านบริการวิชาการ การให้บริการผู้สูงอายุ และยังรับหน้าที่เป็นหัวหน้าภาควิชาการพยาบาลรากฐาน และอาจารย์ต้องตรวจสอบด้านคุณภาพในภาควิชาอีกด้วย อาจารย์มีหลักในการทำงานอย่างไร

รองศาสตราจารย์จันทนา รณฤทธิชัย: จากที่ได้ฟังเรื่องที่อาจารย์ทั้งสี่ท่านเล่ามาแล้วนั้นล้วนแต่เป็นเรื่องที่สำคัญทั้งสิ้นเลย ตนเองในฐานะที่อยู่ในตำแหน่งหัวหน้าภาควิชาจะมีความรู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่าองค์กรก็คือบ้าน เราพร้อมที่จะทำทุกอย่างให้บ้านของเรามีความสุข องค์กรเราก็เช่นเดียวกัน พร้อมทำทุกอย่างให้คนในองค์กรมีความสุข เราจึงคิดอยู่ตลอดเวลาว่าจะสร้างองค์กรให้มีความสุขได้อย่างไร ตัวองค์กรเป็นเพียงอาคารไม่ได้มีชีวิต แต่ความมีชีวิตขององค์กรอยู่ที่คนอยู่ที่อาจารย์ อยู่ทีนั้นองๆ สายสนับสนุนที่ทำให้องค์กรมีชีวิต องค์กรจะมีความสำเร็จ องค์กรจะมีความสุขหรือไม่ขึ้นอยู่กับพวกเราทุกคนที่จะต้องมีส่วนร่วมในการทำทุกๆ อย่างตามที่อาจารย์ทั้งสี่ท่านได้กล่าวมา เพราะนั่นคือเป้าหมายที่พวกเราจำเป็นต้องทำ ถ้าพูดถึงเรื่องข้อตกลงในการทำงานของภาควิชาฯ แล้ว ก็เป็นเพียงเป้าหมายที่เรากำหนดขึ้นเพื่อให้เราทำงานให้ได้ตามเป้าหมาย แต่เราต้องเข้าใจว่าเป้าหมายนั้นคืออะไร ถ้าทุกคนมีเป้าหมายในการทำงานแล้วทำให้ได้ตามเป้าหมายนั้น รับรองว่าทุกคนจะประสบความสำเร็จอย่างแน่นอน ในฐานะที่ได้มีโอกาสทำงานด้านบริการวิชาการค่อนข้างมาก ภาควิชาการพยาบาลรากฐานเป็นภาควิชาที่รับผิดชอบงานหลายๆ ส่วน ทั้งด้านพื้นฐานทางการพยาบาล ด้านการพยาบาลผู้สูงอายุ และการบริหารการพยาบาล แต่ส่วนที่อยากนำมาเล่าให้ฟังคือเรื่องของการบริการวิชาการ เนื่องจากท่านอดีตหัวหน้าภาคผู้ช่วยศาสตราจารย์จำเรียง กุระมะสุวรรณ เราจะมี ความผูกพันกับอาจารย์ค่อนข้างมาก เพราะอาจารย์เป็นผู้ที่รับเราเข้ามาทำงานที่นี่ อาจารย์เป็นผู้ที่มีวิสัยทัศน์กว้างไกลมาก อาจารย์เล็งเห็นว่าผู้สูงอายุต้องเป็นปัญหาของสังคมหมายถึงหากเราไม่มีการเตรียมการที่ดีไว้ตั้งแต่ต้นประเทศของเราจะต้องลำบาก อาจารย์จึงเริ่มก่อตั้งโครงการส่งเสริมสุขภาพผู้สูงอายุ ซึ่งในอดีตเคยอยู่ที่นี้แต่ด้วยคณะมีการเรียนการสอนมากขึ้นจึงย้ายไปอยู่ที่หอพักคณะพยาบาลศาสตร์แทนค่ะ สำหรับงานตรงนั้นทำให้เราได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ มากมาย เพราะเริ่มทำงานกับโครงการนี้มาตั้งแต่ปี 2532 อยู่ในตำแหน่งเลขานุการ 13 ปี และอยู่ในตำแหน่งประธานโครงการส่งเสริมสุขภาพผู้สูงอายุ

อีก 13 ปี นับเป็น 26 ปีที่เราได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ มากมาย ตนเองมีความรู้สึกว่าการที่ลงไปทำงานกับผู้สูงอายุในตอนนั้นตนเองก็ยังไม่แก่ ประมาณสามสิบต้นๆ ก็ยังไม่ค่อยเข้าใจงานตรงนั้นมากนัก แต่ตัวผู้สูงอายุและอาจารย์ก็ให้ความเมตตาแก่เรามาก เรามีภักตมิตร ทำให้เราได้เรียนรู้อะไรหลายๆ อย่าง ทำให้เรามองเห็นศักยภาพของผู้สูงอายุของเราว่าท่านเหล่านั้นมีศักยภาพมากและเราก็ทำงานร่วมกับท่านได้เป็นอย่างดี จึงอยากฝากน้องๆ ไว้ว่าแม้ว่าวันนี้ยังเด็กแต่ในวันข้างหน้าเอง ก็ต้องได้ทำงานชิ้นที่ใหญ่ขึ้นทุกคน เมื่อเรามีประสบการณ์ เมื่อเรามีความรู้เราต้องสอนน้องต่อไป เมื่อเราได้มาทำงานในฐานะของประธานโครงการเราก็ไม่รู้สึกหนักใจเพราะทุกอย่างเราทำมาแล้วทั้งนั้น ทั้งบทบาทตอนที่เราเป็นเลขานุการ จึงอยากบอกน้องๆ ว่า งานทุกอย่างที่เข้ามาพยายามเรียนรู้ไว้ แล้วเราจะได้ประโยชน์จากการเรียนรู้ในครั้งนั้นมากมายในภายหลัง ไม่ว่าจะเป็นการเขียนโครงการ การเขียนงบประมาณ หรือการเขียนขั้นตอนต่างๆ การสร้างสื่อต่างๆ รวมถึงการมีสัมพันธภาพกับบุคคลต่างๆ ด้วย เมื่อเราได้เรียนรู้แล้วหากวันใดเราได้มาอยู่ในบทบาทที่สูงขึ้น ประสบการณ์จากตรงนั้นจะช่วยเสริมให้เราเกิดความมั่นใจ หากโอกาสนั้นมาถึงเราก็อยากให้ทุกคนรับโอกาสนั้นไว้แล้วเข้ามาเรียนรู้ เพราะทุกคนที่อยู่เคียงข้างเราก็พร้อมที่จะสอนและพร้อมที่จะให้โอกาสเราอยู่แล้ว

สำหรับความก้าวหน้าของโครงการผู้สูงอายุ ก็จะได้เห็นได้จากเมื่อคณะมีนโยบายให้ทุกภาควิชา มี Center of Excellence (CoE) สำหรับภาควิชาการพยาบาลรากฐานก็ยังคงให้โครงการส่งเสริมสุขภาพผู้สูงอายุ และโครงการพัฒนาศักยภาพคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ เป็น CoE ของภาควิชา ซึ่งต้องทำงานร่วมกับอาสาสมัครผู้สูงอายุและ อสม. จะเห็นได้ว่าการทำงานนั้นได้สอดคล้องกับนโยบายของระดับประเทศ เราจึงนำพื้นฐานที่เรามีอยู่ไปทำงานร่วมกันตรงนั้น ซึ่งทุกๆ คนในภาควิชาที่มีส่วนร่วมที่ทำให้กิจกรรมเกิดความเข้มแข็งและยั่งยืน ฉะนั้นงานในส่วนนี้ของโครงการผู้สูงอายุจึงถือว่าอาจารย์ทุกท่านในภาควิชาการพยาบาลรากฐานทุกคนมีส่วนในการร่วมแรงร่วมใจในการทำงานเพื่อให้งานมีความเข้มแข็งและมีประโยชน์กับชุมชนด้วยกันทุกคน พอทำงานไปก็ได้เรียนรู้ไปด้วยว่าเราก็ต้องมีความเข้าใจชุมชนด้วย เพราะตอนที่ทำงานเรายังไม่ได้ศึกษารายละเอียดของชุมชนมากนัก แต่พอเราเข้าไปในชุมชนไปพบกับ รพ.สต. อบต. เทศบาลหรือ อสม. เราจะต้องดูความต้องการของบุคคลหรือหน่วยงานเหล่านี้ด้วยว่าเขาต้องการอะไร นี่เป็นสิ่งหนึ่งที่จะช่วยสร้างความสำเร็จให้กับงานของเราที่เราจะต้องเรียนรู้ด้วย และที่สำคัญเราต้องรู้จักในการสร้างสัมพันธภาพที่ดีในการเข้าไปพูดคุยกับบุคคลหรือหน่วยงานเหล่านั้นด้วย นี่เป็นเพียงตัวอย่างที่นำมาเล่าให้ฟัง ในเรื่องของการทำงานเราคิดว่าทุกท่านก็คงทำไปตามเป้าหมายที่ทุกคนตั้งไว้อยู่แล้ว เช่นการที่เราจะบริการวิชาการให้กับสังคมเรามีจุดมุ่งหมายอะไร เรามีเป้าหมายอะไร อันนี้คงกำหนดไว้แล้วชัดเจน โดยเฉพาะในปัจจุบันนี้ทุกคนเวลาทำงานก็จะต้องนำการประกันคุณภาพมามองด้วยว่างานที่เราทำสอดคล้องกับการประกันคุณภาพหรือไม่ สุดท้ายของงานบริการวิชาการนั้นไม่มีใครเสียประโยชน์ทุกคนได้ประโยชน์ ชุมชนได้ประโยชน์ในแง่ที่เราทำความรู้สู่ชุมชน เราได้เข้าถึงชุมชน มีความผูกพันซึ่งกันและกันองค์กรได้ประโยชน์มากมายในแง่การได้ไปเรียนรู้กับชุมชน ได้เห็นปัญหาของชุมชน เข้าใจชุมชนมากขึ้น และที่อยากให้พวกเราคิดถึงคือเรื่องของการบูรณาการ ไม่ว่าจะเป็นการบูรณาการกับการเรียนการสอน กับการวิจัย หรือบริการวิชาการ เราควรพยายามนำงานที่เราทำให้เกิดขึ้นหลายๆ อย่างในเวลาเดียวกัน มองให้ลึกไปถึงว่างานที่เราทำอยู่ในขณะนี้ชุมชนได้นำไปใช้ประโยชน์อะไรได้บ้าง หรืองานวิจัยของเราชุมชนสามารถนำไปใช้ประโยชน์อะไรบ้าง ในโอกาสที่ตนเองได้ลงไปทำงานด้านบริการวิชาการมาเปรียบเทียบกับก็คิดว่างานนี้มีประโยชน์อย่างมาก ที่ทำให้คนในชุมชนได้มีสุขภาพที่ดี อีกสิ่งหนึ่งที่เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้งานสำเร็จคือ เราต้องมีความตั้งใจและจริงใจในการทำงาน

อาจารย์ ดร.อรุณรัตน์ ศรีจันทร์: พวกเราได้ฟังประสบการณ์จากอาจารย์ทั้งห้าท่านในช่วงแรกกันไปแล้วนะคะ ในช่วงต่อไปอยากขอให้อาจารย์ทุกท่านฝากข้อคิดและข้อเสนอแนะให้กับน้องๆ ในการทำงานต่อไปด้วย

รองศาสตราจารย์กนกพร หมุ่พยัคฆ์: ก็ขอพูดถึงเรื่องของการทำงานว่า การทำงานต้องทำเป็นทีม เราต้องเห็นความสำคัญของทุกคนในทีมไม่ว่าเขาจะเป็นใคร และต้องมีวินัยในการทำงาน ยึดมั่นคำสัญญา ตรงต่อเวลา ซื่อสัตย์ โปร่งใส และมีความจริงใจในการทำงานด้วย

รองศาสตราจารย์อรุณรัศมี บุณนาค: อยากให้ทุกคนตั้งเป้าหมายว่า เป้าหมายในชีวิตของเราคืออะไร เช่น ถ้าเป้าหมายของเราต้องการจะได้ ผศ. หรือ รศ. แล้วอะไรล่ะที่เป็นองค์ประกอบของสิ่งเหล่านั้น เราต้องตั้งเกณฑ์ว่าเราจะไปสู่เป้าหมายนั้นได้อย่างไร ต้องใช้เวลากี่ปี ในปีนี้เราทำอะไรบ้างแล้วประเมินตนเองว่าทำได้หรือไม่เราต้องประเมินอย่างซื่อสัตย์ เราพบปัญหาอะไร ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ดูว่าเรามีโอกาสหรือไม่ สิ่งแวดล้อมเป็นอย่างไร ปัจจัยเอื้ออำนวยหรือไม่ คิดว่าคณะของเรามีความพร้อมที่เอื้ออำนวยทุกอย่าง ก็ลายณมิติพร้อมทั้งครูบาอาจารย์ทั้งเงินทุน เราต้องบอกตัวเองว่าเรามีความไหว้วาน มีความอดทน มีความอยากเรียนรู้จริงหรือไม่ เพราะนั่นคือเป้าหมายที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ ถ้าเราทำได้เราจะรู้สึกภาคภูมิใจที่ทำได้ตามเป้าหมายที่เราตั้งไว้

รองศาสตราจารย์สมจินต์ เพชรพันธุ์ศรี: ขอฝากน้องๆ ว่าให้ช่วยงานรุ่นพี่ๆ ช่วยงานหัวหน้าภาค เพราะท่านให้ออกาสที่ดี ให้เรามีประสบการณ์ จากประสบการณ์ของอาจารย์สมจินต์ สิ่งที้อาจารย์ให้ทำมาทั้งหมดถือเป็นประสบการณ์ที่มีคุณค่า เรามีรุ่นพี่ที่มีความเมตตา งานไหนที่เราทำไม่ได้หากขอให้รุ่นพี่ช่วยพี่ก็ช่วยทำให้ หากเราช่วยอาจารย์ทำงาน อาจารย์ก็จะเกิดความรักความเอ็นดูเราด้วย บางงานที่ทำเราอาจจะไม่ชอบ แต่ขอให้คิดว่านั้นก็คืองานที่เป็นประสบการณ์ที่ดี ตอนทำอาจจะไม่ค่อยมีความสุข แต่เมื่อทำเสร็จแล้วก็จะเป็นประสบการณ์ที่ดีของเรา เพราะพอผ่านไปแล้วเราจะรู้สึกภูมิใจว่าเราก็ทำได้ จากที่เราไม่คิดว่าเราจะทำได้ ขอให้มีการวางแผนการทำงานที่ดี ฮีต ฐู อุดทน อุดกลั่น ตั้งใจ จริงใจ ต่อเนื่อง แล้วน้องๆ ก็จะช่วยประสบความสำเร็จทุกคน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศันย์วรรณ พฤษภาเมธานันท์: สิ่งที้อยากฝากก็คือ อย่าเพิ่งเบื่อการประกันคุณภาพ เพราะงานประกันคุณภาพเป็นงานที่ต้องทำอย่างต่อเนื่องจะได้มีความยั่งยืน เราจะเห็นได้ว่าหลายๆ สถาบันมีการพัฒนาการประกันคุณภาพอย่างก้าวกระโดด งานประกันคุณภาพไม่ใช่งานประกันเพียงอย่างเดียวแต่เป็นการแข่งขันเทียบเคียง อย่างเช่นปัจจุบันในโรงพยาบาลต่างๆ ก็มีการแข่งขันในด้านการประกันคุณภาพกันสูงมาก จึงขอฝากน้องๆ ทุกคนไว้ว่าจริงๆ แล้ว งานทุกอย่างถึงแม้ว่าทำแล้วเหนื่อย แต่เราก็ยังคงต้องพยายามทำให้สำเร็จ

รองศาสตราจารย์จันทนา รณฤทธิ์วิชัย: ก็อยากฝากว่าทุกท่านเวลาเราทำอะไรก็ตาม ไม่ว่าจะขอตำแหน่งทางวิชาการหรือทำงานอะไรก็ตาม บางงานก็สำเร็จได้โดยง่ายบางงานอาจจะยากแต่ไม่มีงานไหนที่ไม่ประสบความสำเร็จหากเราตั้งใจ การทำงานอาจจะเกิดอุปสรรค สำหรับตนเองแล้วถือว่าเป็นบทเรียนในการที่เราจะแก้ไขแล้วเกิดการเรียนรู้ที่ดีที่เข้มแข็งต่อไป ทุกอย่างจะเป็นไปได้ดีถ้าเรามีความตั้งใจ มีเป้าหมายอย่างชัดเจน ก็ขอสรุปว่าองค์กรของเราจะประสบความสำเร็จได้ จะมีความสุขได้ ขึ้นอยู่กับพวกเราเท่านั้น เพราะเราเป็นคนที่อยู่ในองค์กร จึงขอฝากไว้ว่าสิ่งต่างๆ ที่จะทำให้องค์กรของเรามีความสุขและมีความเข้มแข็งและเป็นแถวหน้าตลอดไป ขึ้นอยู่กับพวกเราทุกคนในคณะพยาบาลศาสตร์ที่เป็นกลไกที่สำคัญ

อาจารย์ ดร.อรุณรัตน์ ศรีจันทร์: ทุกๆ ท่านคงเห็นด้วยกับดิฉันว่า ในวันที่พวกเราได้รับทั้งความรู้ ข้อคิด บทเรียนดีๆ และกำลังใจจากคณาจารย์ทั้ง 5 ท่าน ที่ได้กรุณามาถ่ายทอดให้พวกเราฟังใน

วันนี้เป็นอย่างมากนะคะ ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ทุกท่านเป็นอย่างสูงนะคะ ณ โอกาสนี้ พวกเรามีบทกลอนแทนความรักและความผูกพันต่ออาจารย์ทุกท่านด้วยค่ะ

“กว่าจะได้ บุคลากร ที่สามารถ
ใช้เวลา ก็ปีเดือน มิ่งายตาย
แม่ใจอยาก เหนี่ยวรั้ง ยากจะรั้ง
แม่ใจรู้ ยากจะหา ใครมาแทน
จึงขอเชิญ พระไตรรัตน์ บุญญฤทธิ์
ลึงค์ศักดิ์สิทธิ์ โปรดช่วย อำนวยชัย
เจริญทรัพย์ เจริญลาภ เจริญยศ
ฉวีผ่อง พิลาศล้ำ รุ่งมณี

เชี่ยวชาญศาสตร์ ประสบการณ์ นั้นมากมาย
น้ำใจหาย ยากจะหา มาทดแทน
แม่ใจยัง ผูกพัน มันแนบแน่น
แม่ห่วงแทน แต่ยากหัก รักอาลัย
เทพสถิต จอมภพ ที่ยิ่งใหญ่
ทุกท่านให้ พลานามัยดี สมบูรณ์พลัน
เจริญเกียรติ ปรากฏ เจริญศรี
เจริญชนม์ นานปี ทุกท่านเทอญ”

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรวรรณ วาณิชยเจริญชัย: ในวันนี้ทุกท่านคงได้รับประสบการณ์อันทรงคุณค่าของอาจารย์ผู้เกษียณทั้ง 5 ท่านแล้ว ซึ่งประสบการณ์หลายๆ เรื่องเกิดจากการที่อาจารย์ได้รับโอกาส ซึ่งหากพวกเราทุกคนได้รับโอกาสเช่นเดียวกับอาจารย์ทั้ง 5 ท่านแล้ว ก็ขอให้รับโอกาสนั้นไว้แล้วตั้งใจทำงานด้วย อาจารย์บอกว่่านักศึกษาของเราเก่งเพราะได้ครูดี แต่พวกเราอยากจะทำบอกว่าที่ครูของเราดีได้เพราะเรามีครูของครูที่ดีนั่นเอง

๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐

